

Sygn. akt I CSK 241/14

POSTANOWIENIE

Dnia 11 grudnia 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Krzysztof Pietrzykowski

w sprawie z powództwa Z. M.

przeciwko Gminie Miasto R.

o zobowiązanie do złożenia oświadczenia woli,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 11 grudnia 2014 r.,

na skutek skargi kasacyjnej powoda

od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...]

z dnia 14 listopada 2013 r., sygn. akt I ACa [...],

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;**
- 2. zasądza od powoda na rzecz pozwanej 1800 (tysiąc osiemset) złotych tytułem kosztów postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. W niniejszej sprawie powód do uzasadnienia wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania powołał się na oczywistą jej zasadność. Ma ona wynikać stąd, że w planie zagospodarowania terenu dokonano faktycznego wyłączenia powoda, przeznaczono bowiem jego działkę na publiczną zieleń, a tymczasem przed planem mógł z niej korzystać. Co więcej, wskutek uchwalenia planu powód nie może już zmienić sposobu korzystania z działki. Skarga nie jest oczywiście uzasadniona. Przede wszystkim uchwalenie planu nie zmienia prywatnoprawnych stosunków własnościowych – powód jak był właścicielem tej nieruchomości, tak nim pozostaje. Przeznaczenie w planie jego działki na ogólnodostępną zieleń nie oznacza, że działka ta takim terenem się stanie. Jedynie jest pewne, że powód nie będzie mógł jej przekształcić na działkę budowlaną. To jednak nie było też pewne przed uchwaleniem planu – nie wiadomo, jakiej treści decyzję o warunkach zagospodarowania by otrzymał. Jego szkoda jest zatem hipotetyczna, a za taką szkodę nie przysługuje mu odszkodowanie. Niewątpliwie zatem stanowisko zajęte przez Sąd w zaskarżonym orzeczeniu jest silnie uzasadnione i nie można twierdzić, że Sąd ten w sposób oczywiście nieprawidłowy wyłożył i zastosował prawo. Inną sprawą jest to, jak art. 36 ust. 1 ustawy o zagospodarowaniu przestrzennym powinien być wykładany i stosowany. Jednak skarżący nie wskazał w skardze na potrzebę wykładni tego przepisu jako przesłanki mającej uzasadnić przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, co byłoby właściwsze od powoływania się na oczywistą zasadność skargi.

W skardze kasacyjnej wniesionej w niniejszej sprawie nie została wykazana żadna z okoliczności wskazanych w art. 398⁹ § 1 k.p.c., dlatego Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi do rozpoznania.